

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 963

гр. София, 09.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в закрито заседание на 09.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разглежда дело номер **3415** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 3 от ГПК.

Образувано е по молба на Н. А. Н. от [населено място], срещу решение № 24773/25.11.2024г. по адм. д. № 3415/2024г. в частта, в която са възложени разноските по делото на оспорващия.

Изложени са съображения, че неправилно съдът е определил разноските по делото в полза на КЗЛД в размер на 200 лева. Счита, че разноските следва да бъдат в размер на 100 лева, която сума е минимално предвидената по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид, че делото не се е отличавало с голяма фактическа и правна сложност. По същите съображения претендира и намаляване на разноските, присъдени в полза на конституираната като заинтересована страна “УниКредит Булбанк“ АД, като счита, че сумата от 1080 лева е завишена, а се следва сумата от 900 лева по чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

От „УниКредит Булбанк“ АД е постъпил отговор по искането за изменение на Решение № 24773/25.11.2024г. по адм. д. № 3415/2024г., в който е застъпено, че сумата, платена за правна помощ е заплатена изцяло и е в размер на 1080 лева, което включва 900 лева + 180 лева ДДС. В тази връзка се сочи, че ДДС се начислява върху адвокатското възнаграждения (за регистрираните адвокати по ДДС) и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. В този см. § 2а, предл. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 67, ал. 1 от ЗДДС. Касателно претенцията за прекомерност, счита същата за неоснователна предвид договореното, заплатено и доказано по делото адвокатско възнаграждение.

Подадената молба е в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Разгледана по същество молбата е неоснователна.

Фактическият състав, при който се поражда отговорността за разноски е съвкупност

от следните юридически факти: неоснователно предизвикан правен спор, направени разноски за водене на делото по повод на този спор и съдебен акт в полза на страната, която претендира разноските. Основанието на отговорността за разноски е неоснователно предизвикания правен спор.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Молителят Н. А. Н. от [населено място], срещу Решение № ППН-01-386/2021 от 18.01.2024 г. на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/, с което се обявява жалба с рег. № ППН-01-386 от 11.05.2021 г. подадена от Н. А. Н. срещу “УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК[ЕИК] - администратор на лични данни за неоснователна.

В рамките на образуваното съдебно производство по адм. д. № 3415/2024г. „УниКредит Булбанк“ АД е представлявана от адвокат, за което е представен договор и доказателства за заплатеното адвокатско възнаграждение (л. 87-90) Видно от приложеният списък по чл. 80 от ГПК, заявена е била претенция за възстановяване на сумата от 1090 лева, от която съдът е удовлетворил 1080 лева. Така заявената претенция за възстановяване на направените разноски представлява 1080 лева адвокатско възнаграждение (900лв+180лв ДДС). Сумата от 900 лева е минимално предвидената в чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1/2004г. за този вид дела. От друга страна, в рамките на разглеждане на адм. д. № 3415/2024г. са проведени 2 съдебни заседания, делото е в значителен обем, а самата материя по защита на лични данни е една от най-сложните и комплексни в административното право, в голяма степен регулирана от Съюзното право и съдебни решения. В този смисъл съдът намира, че договореното и заплатено адвокатско възнаграждение отговаря на изискванията на справедливост и обоснованост (чл. 36 от ЗА) и съответства на вида и спецификата на спора, фактическата и правна сложност на делото, както и количеството извършена работа на процесуалния представител на „УниКредит Булбанк“ АД. Не е налице основание за намаляване на сумата от 1080 лева поради прекомерност.

Аналогични са и съображенията по отношение на присъденото юрисконсултско възнаграждение в полза на КЗЛД. Определената от съда сума от 200 лева е малко над средната определена стойност и е съобразена с извършената от процесуалният представител на КЗЛД дейност в рамките на съдебното производство и вида и спецификата на спора, фактическата и правна сложност на делото

Все в тази връзка съдът намира, че не са налице основания за неприлагане на Наредба № 1/2004г. и Наредбата за заплащане на правната помощ основавайки се на решение на СЕС от 25 януари по дело С-438/22г. От една страна съдът счита, че в случая не са представени доказателства или данни от които може да се направи извод за нарушение на чл. 101, § 1 от ДФЕС, поради което, съгласно решение от 25 януари 2024 по дело С-438/22 на Съда на ЕС не са налице основания да не бъдат приложени разпоредбите на Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, респ. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

От друга страна, съгласно Решение на СЕС по дело С-438/22г. съдът дължи преценка при определяне размера на адвокатското възнаграждение за конкретно извършената услуга и оценка на положения труд от процесуалния представител - фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените съдебни заседания, процесуалната активност на пълномощника и обема на предоставената от него правна защита (което по-горе бе направено). Основната идея, заложена в Решение на СЕС по дело

С-438/22г. е отричане на неоснователното обогатяване и злоупотребата с (процесуални) права, което в случая не е налице при „УниКредит Булбанк“ АД и КЗЛД. Присъденият размер на разноските, както бе изложено по-горе, съответства на фактическата и правна сложност на конкретния казус, а и на процесуалната активност на пълномощника на заинтересованата страна и ответника. Съобразен е броят на проведените съдебни заседания, в които е участвал процесуалният представител и извършените процесуални действия.

Все в тази връзка следва да бъде посочено, че след като е заплатена именно сумата от 1080 лева от ответника „УниКредит Булбанк“ АД, то именно тази сума следва да му бъде възстановена (без значение дали включва ДДС или не). Не може да се очаква „УниКредит Булбанк“ АД да поеме дължимият данък, при все, че неоснователно е бил повдигнат правния спор от жалбоподателя Н. А. Н., настоящ молител. Смисълът на разпоредбите на чл. 143 от АПК (чл. 78 от ГПК) е да бъдат възстановени направените разноски за един адвокат, вкл. и ДДС върху договора ако се дължи.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав не намира основание да се отклони от становището си по въпроса за разноските, обективиран в Решение № 24773/25.11.2024г. по адм. д. № 3415/2024 г. в частта, в която са възложени разноските по делото на оспорващия.

Водим от горното Административен съд – София - град, II отделение, 33-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молба, подадена от Н. А. Н. от [населено място], срещу решение № 24773/25.11.2024г. по адм. д. № 3415/2024г. в частта, в която са възложени разноските по делото на оспорващия;

На основание чл. 248, ал. 3, изр. второ ГПК, определението подлежи на обжалване с частна жалба чрез Административен съд – София – град пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК!

СЪДИЯ: